

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Chris Bradford
YOUNG SAMURAI: The Ring of Fire

Copyright © by Chris Bradford, 2011
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00502-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MLADI
SAMURAJ
KRUG VATRE J

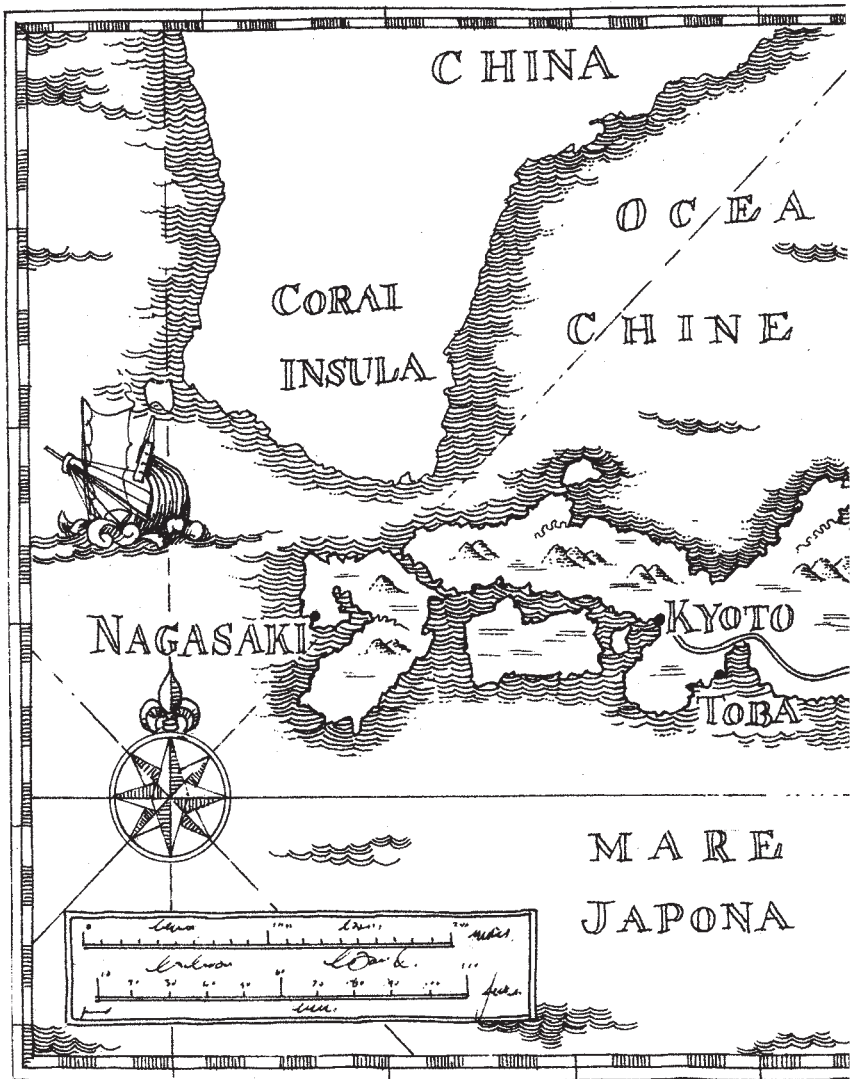
KRIS BREFDORD

Preveo Vladan Stojanović

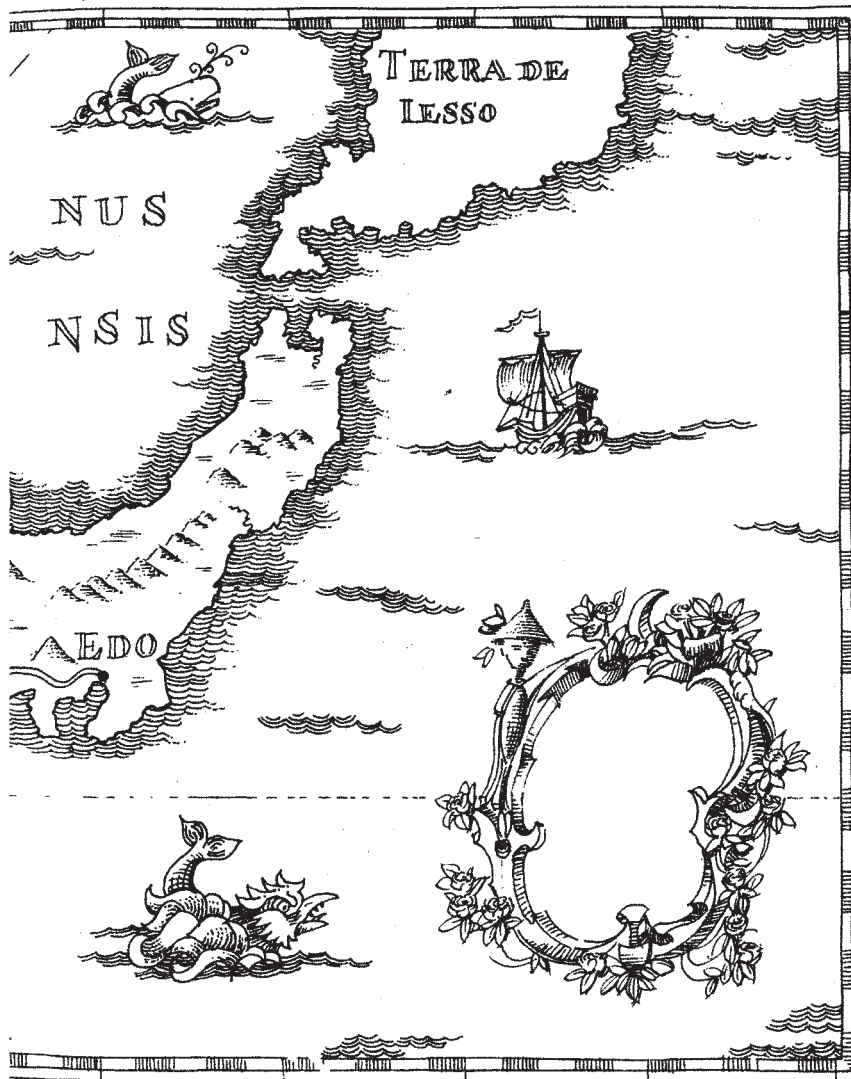

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

PUT ZA TOKAIDO

Mom sinu Zaku

PISMO

Japan, 1614. godine

Najdraža Džes,

Nadam se da će ovo pismo jednog dana stići do tebe. Sve ove godine proveo sam izgubljen na moru. Biće ti drago da saznaš da sam živ i zdrav.

Otac i ja smo stigli do Japana avgusta 1611. godine. Žao mi je što moram da ti kažem da je ubijen u napadu na naš brod Aleksandriju. Jedini sam preživeli član posade.

Poslednje tri godine uživao sam zaštitu japanskog ratnika Masamota Takešija. Učio sam u njegovoj školi za samuraje u Kjotu. Bio je veoma pažljiv prema meni, ali mi život nije bio lak.

Plaćeni ubica nindža Zmajevu Oko unajmljen je da ukrade očev priručnik (siguran sam da se sećaš koliko je otac cenio navigacioni priručnik?). Nindža je izvršio povereni mu zadatak. Uspeo sam da povratim dragocenu knjigu uz pomoć prijatelja samuraja.

Isti nindža ubio je našeg oca. To te neće utešiti, ali znaj da je plaćeni ubica mrtav. Pravda je zadovoljena. Nindžina pogibija neće nam vratiti oca. Mnogo mi nedostaje. Teško mi je bez njegovog vođstva i zaštite.

Japan je razdiran građanskim ratom. Stranci poput mene više nisu dobrodošli. U bekstvu sam od predstavnika vlasti. Idem ka jugu, preko neobične i egzotične zemlje. Cilj mi je luka Nagasaki. Nadam se da ću tamo naći brod koji plovi za Englesku.

Putujem drumom za Tokaido, prepunim opasnosti. Goni me veliki broj neprijatelja. Ne brini za mene. Masamoto me je obučio za samurajskog ratnika. Borbom ću prokrčiti put do tebe.

Nadam se da će mi se jednog dana ukazati prilika da ti sâm ispričam čitavu priču...

Neka te bog čuva, sestrice, do tog srećnog dana.

Tvoj brat, Džek

P. S. Pismo sam napisao krajem proleća. Odonda su me kidnapovale nindže. Otkrio sam da nisu neprijatelji, kakvim sam ih smatrao. U stvari su mi spasli život. Predstavili su mi učenje o pet krugova: pet velikih elemenata vaseljene – zemlji, vodi, vatri, vetru i nebu. Usvojio sam nindžicu veštine, koje daleko prevazilaze sve što sam naučio kao samuraj. Još oklevam da u punoj meri prigrlim put nindži, zbog načina na koji je poginuo naš otac...

PROMRZAO

Japan, zima 1614. godine

Džekovi udovi su se ukočili i smrzli. Bilo mu je toliko hladno da je prestao da drhti. Koračao je kroz mećavu samo zahvaljujući krajnjem naporu volje.

Gorko je zažalio zbog odluke da krene preko planina. Možda je izmakao šogunovim samurajima, ali je na jedvite jade savladao planinski prevoj Funasaka. Vreme se noću znatno pogoršalo. Mećava ga je nemilice zasipala i gurala nizbrdo.

Naleti ledenog vetra prodirali su kroz svileni kimono. Dopirali su do kostiju, kao nevidljivi ledeni noževi. Trljao je ozeblo telo da bi se zagrejao. Saginjao je glavu dok ga je šibao vetar. Tanki slamnati šešir predstavljao je slabu zaštitu od razgoropađene mećave. Za pojasom je nosio dva samurajska mača crvene drške, dar najbolje prijateljice Akiko. Na leđima je imao ranac s njenim crnim biserom, pet šurikena i očevim priručnikom – neprocenjivom navigacionom knjigom, sačuvanom po cenu velikih napora i stradanja. Nabrojani predmeti možda jesu bili dragoceni, ali su ga opterećivali kao olovni tegovi oko vrata.

Promrzli, umorni i izgladneli Džek bio je na ivici snaga.

Podigao je pogled, ali ništa nije opazio. Beli zastor pokrivaio je okolinu. Beskrajni sivi oblaci progutali su nebo. Osvrnuo se za sobom. Olujna mećava brzo je pokrivala njegove tragove u snegu.

Konačno sam ostavio planinu za sobom, pomislio je, posmatrajući široko prostranstvo, ravnicu Okajama. Možda bi trebalo da se odmorim, da dopustim da me sneg prekrije. Niko me ne bi našao, čak ni Kazuki...

Prenuo se. Neće poraziti samog sebe. Boriće se s umorom. Usredsredio se na plamteću nadu u srcu: vratiće se kući, sestri Džes.

Dobro je napredovao na putu ka Nagasakiju, velikoj luci na jugu, posle rastanka s prijateljima, samurajem Roninom i devojčicom Hanom. Nadao se da će tamo naći brod za Englesku. Imao je sreće da bez većih problema prođe pored Osake. Išao je priobalnim drumom, izbegavajući samurajske straže. Stigao je do utvrđenog grada Himedžija, u kom je napravio prvu grešku. Ponestalo mu je zaliha. Izložio se velikom riziku da bi za poslednje pare kupio nešto pirinča. Šogunovi samuraji behu sveprisutni. Vrebali su strance, a pogotovo samuraja gajdžina. Primećen je, iako je krio lice ispod šešira širokog oboda. Morao je da beži. Samurajske trupe su tri dana pratile njegove tragove. Uspeo je da im pobegne, koristeći se veštinama nindži, tek kad je napustio priobalni drum, da bi zamakao u planine.

Ta odluka, po svemu sudeći, biće mu poslednja.

Teturao je naslepo kroz snežnu oluju. U sebi se molio da što pre pronade toplo utočište. Dva puta je pao na tle i ustao. Treći put, telo mu se predalo. Nedostatak hrane, sna i topline uzeli su svoj danak.

Sneg je lagano prekrivao njegovo onemoćalo, smrznuto telo.

Stapao se s ravnicom. U glavi mu je odjeknuo slabašni glas njegovog prijatelja Jorija... *Sedam puta dole, osmi put gore!*

Mantra, koja mu je pre dve godine na Tarju-džijaju, takmičenju borilačkih veština između škola, spasla glavu, ponavljala se sve glasnije i glasnije.

Sedam puta dole, osmi put GORE! Sedam puta dole, OSMI PUT GORE! SEDAM PUTA DOLE, OSMI PUT GORE!

Svest o nemogućnosti predaje bila je tako duboko utisnuta u Džekovu dušu da je nadvladala nemoć koja mu je obuzela telo. Prikupio je poslednje ostatke snage i ustao. Sneg mu je padao s ramena. Odlučno je koraknuo, pomislivši da je opazio narandžasti treptaj lampe u daljini. Zateturao se put svetla. Iz oluje se postepeno pomaljao čitav grad s brojnim svetiljkama.

Izbegavao je sve naseobine, ali ovog puta to nije mogao učiniti. Doteturao se do najbliže zgrade. Potražio je sklonište od oštrog vetra u uglu verande.

Osmotrio je okolinu kad se malo oporavio.

Svetlost se prosipala po glavnoj ulici. Topli sjaj vatri prizivao je umorne putnike, u brojne krčme i ašćinice s obe strane drumu. Čuo je smeh i pijanu pesmu. Male grupe samuraja, gejši, trgovaca i meštana žurno su koračale između drvenih nastambi, u potrazi za zabavom i skloništem od snežne oluje.

Džek je, šćućuren u zavetrini, shvatio da će ga neko iz tog mnoštva uskoro videti. Pribrao se i nabio slamnati šešir preko lica. Ustao je i pošao u grad. Trudio se da izgledom ne odudara od drugih samuraja.

Odasvud su ga napadali mirisi kivanog pirinča, sosa od soje i dimljene ribe. Desno od njega bila su delimično otvorena šodži vrata. Ugledao je tri samurajska ratnika oko rasplamsalog ognjišta. Pili su sake i gurali velike količine kivanog pirinča u usta. Nije mogao da se seti kad je poslednji put pristojno jeo. Već nedelju dana jeo je samo ono što bi ulovio. Zima nije dobro vreme za lov. Uspeo je da ubije vevericu šurikenom. U planinama nije ulovio ništa osim nje. Sneg je sve životinje oterao u tople jazbine.

Jedan od samuraja zatvorio je šodži. Džeku je hrana bila prva briga. Nije imao novca, što je značilo da će, da bi jeo, morati da moli, da se trampi ili da krade.

Naleteo je na nešto čvrsto. Umalo što nije pao na tle.

„Pazi!“, zarežao je zdepasti samuraj u društvu gejšje belo obojena lica. Devojka se zakikotala.

„*Sumimasen*“, smerno reče Džek. Izvinio se i s poštovanjem naklonio. Nije hteo nevolje.

Zalud se brinuo. Pijani samuraj nastojao je da što pre stigne do sledeće krčme. Nije mario za Džeka.

Šodži ispred njega naglo se otvorio. Trojicu ljudi izbacili su iz svratišta. Salva smeha je ispratila njihov pad u sneg.

„Ne vraćajte se ovamo!“, povikao je krčmar. Obrisao je ruke o izbačene goste, a onda je zatvorio vrata.

Trojka se uspravila i snuždeno otresla sneg sa sebe. U iznošenim haljama ličili su na prosjake ili siromašne seljake. Džek je, na osnovu onog što im se dogodilo, zaključio da ovaj grad nema razumevanja za litalice.

Zaputili su se k njemu. Nisu delovali kao ratnici, ali bi ga mogli ugroziti, s obzirom na jadno stanje u kom se nalazio. Kad su se primakli, Džek se instinktivno mašio mačeva. Smrznutim prstima slabašno je stiskao dršku katane. Pitao se da li će imati snage da im se odupre ako ga napadnu.

„Hajde!“, reče vođa grupe, muškarac kisela lica, upalih obraza i tankih smežuranih usana. Gurnuo je najmlađeg člana družine ispred sebe.

Džek nije odstupao.

Nervozni mladić bez jednog prednjeg zuba i s krupnim ušima pitao ga je: „Da li ste vi... ronin?“

Džek je klimanjem glavom potvrdio da je samuraj bez gospodara. Spremao se da krene. Mladić mu je presekao put. Džek je napeto iščekivao da izazivač prikupi hrabrost za sledeći potez.

Duboko je udahnuo i progovorio: „Tražite li posao?“

PIRINAČ

Džek je bio zatečen ovom ponudom.

„Plaćićemo vam“, oglasio se treći i najstariji muškarac, s nekoliko vlasi kose na ćelavoj glavi.

Džek je oklevao. Novac mu je bio preko potreban, ali mu nije bilo jasno kako ovako siromašni ljudi mogu ikog da plate. Čak i kad bi mogli, prihvatanje posla predstavljalo bi preveliki rizik. Kako da im veruje? Pre ili kasnije uvideće da je stranac. Morao bi da na neko vreme prekine putovanje. Osim toga, njihova ponuda je najverovatnije zamka.

S nevericom je zavrteo glavom i pružio korak.

„Molim vas... poslušajte nas“, zavapio je starac. „Pridružite nam se na večeri. Upravo smo skuvali pirinač.“

Stomak mu je zakrčao na tu pomisao. Prepoznao je istinski očaj u starčevom glasu. Šta može da izgubi ako sasluša njihov predlog? Glad je nadvladala razum. Složio se. „Pristajem, ali ništa ne obećavam“, rekao je.

„Shvatamo“, reče vođa. S poštovanjem se naklonio mladom samuraju. „Pođite za nama.“

Krenuo je za ubogom trojkom. Sporednim uličicama stigli su do trošnog skladišta na obodu grada. Budnim čulima pretraživao

je okolinu. Osvrtao se, tragajući za nagoveštajima zasede, otiscima stopala što vode u mračne uličice, snegom obrušenim s krova, kućama iz kojih bi mogli izleteti napadači. Nije uočio ništa sumnjivo. Ako je napadača i bilo, dobro su se sakrili.

Čovek kiselog lica gurnuo je trošna vrata i ušao prvi. Džek je zastao na pragu. Pokušavao je da proceni opasnost. Nije video ništa u gustoj pomračini. Iz skladišta je dopirao samo snažni miris trule slame.

„Oprostite“, rekao je starac. Snebivljivo ga je pozvao da uđe. „Nismo mogli da priuštimo bolji smeštaj.“

Okrajak sveće goreo je slabim plamenom. Osvetljavao je spartansku prostoriju s podom od nabijene zemlje i grubom platformom za spavanje.

Mladić je zatvorio vrata za Džekom. Vođa mu je ponudio da sedne na platformu. Skinuo je ranac i spustio mačeve pored sebe. Trojka je kleknula na tvrdo nabijenu zemlju ispred njega.

„Zovem se Toge“, rekao je vođa, pogruvši glavu. „Mi smo seljaci iz sela Tamagaši. Ovo je Sora.“ Starac se naklonio. „Dečak se zove Kunio.“

Momčić se duboko naklonio, s krezubim osmehom. Džek ga je posmatrao ispod duboko navučenog šešira. Procenio je da nije mnogo stariji od njega. Imao je šesnaest, najviše sedamnaest godina.

Otpozdravio je seljanima klimanjem glavom, ali nije saopštio kako se zove. Biće oprezan dok ne dozna njihove namere. A opet, nije hteo da ih laže. Zavladao je neprijatna tišina. Seljaci su se uzvrpoljili u prisustvu tajanstvenog samuraja.

„Vaš pirinač samo što nije stigao“, hitro će Sora. Pokazivao je ka drugom kraju prostorije.

Džek je tek tada primetio četvrtu osobu u odaji. Umor mu je nesumnjivo dobrano otupeo instinkte. Posegao je za vakizašijem. Predomislio se kad je bolje osmotrio devojčicu koja je čučala pored vatre. Istresla je porciju pirinča iz ulubljenog lonca u zdelu i doskakutala do Džeka. Pružila mu je večeru.

Mršava četrnaestogodišnjakinja vezala je crnu kosu u pundu. Slojevita prljavština krila je lepo, okruglo, blede lice. Primetio je da njene mačje oči neprestano lutaju između njega i seljaka. Iza zapuštene spoljašnjosti očigledno se krio živahan duh.

Toge je nestrpljivo mahnuo devojčici. Brzo se vratila loncu i napunila još tri zdele pirinčem. Dodala ih je seljacima.

„Poslušite se“, reče Toge bez trunke srdačnosti.

„Hvala vam“, odvratio je Džek. Upinjao se da ne proguta sadržaj zdele u dva zalogaja, da ne bi otkrio svoj očajni položaj. Jeo je prstima, pošto mu domaćini nisu ponudili štapiće za jelo. Oteo mu se zadovoljan uzdah posle prvog zalogaja. Navalio je na jelo.

„Da li vam se sviđa?“, pitao je Sora sa iskrenim zadovoljstvom.

Klimnuo je. Nije mogao da se suzdrži. Ispraznio je zdelu u nekoliko halapljivih zalogaja. Hranljivi pirinač zagrejao mu je stomak. Malčice je živnuo.

„Uzmite još“, obratio mu se Sora, zanemarujući Togeov ljutiti izraz. Starac je dao znak devojčici, koja je dopunila Džekovu zdelu.

Ovog puta nije žurio, zato što je prvom zdelom utolio najgoru glad. Plašio se da ne pretera i poremeti stomak.

„Pa, zašto su vam potrebne usluge samuraja?“, pitao je, svestan da je vreme da ispuni svoj deo pogodbe.

„Da bi čuvao naše zalihe pirinča“, objasnio je Toge. Lagano je žvakao, kao da jede poslednja zrna.

„To mi ne liči na zadatak dostojan samuraja.“

Toge mu je odgovorio kad je brzo progutao pirinač: „O, uveravam vas da jeste.“

„Pirinač nam je dragocen“, dodao je Sora. „Opstanak sela zavisi od njega. Moramo ga braniti, pogotovo zimi.“

„Da li to znači da u vašem kraju ima mnogo lopova?“, zanimalo se Džek.

„Najveća opasnost preti od crnog meseca“, odvratio je Toge kad je odložio praznu zdelu.

Džek je neko vreme razmišljao o onom što je čuo. „Da li je selo daleko odavde?“

Dok mu je Toge objašnjavao da je selo na obodu ravnice Okajama, primetio je da je seljacima ostalo samo još malo pirinča, a da je njegova zdela još dopola puna. Bacio je pogled na devojčicu, koja je strugala ostatke iz lonca. Savest ga je grizla kad je shvatio da je pojeo najveći deo oskudnog obroka.

Ustao je i ponudi kuvarici svoj obrok, iako mu se činilo da može da pojede još pet porcija. Izgledala je zabrinuto i zbunjeno. Podigla je lonac, pokazala mu da je prazan i odmahнула glavom, kao da hoće da mu kaže da više nema hrane.

„To je za tebe“, reče Džek. Ponudio joj je pirináč.

Devojčica kao da nije razumela njegov japanski. Morao je da joj gurne zdelu u šake da bi shvatila šta želi. Pogledala je Toge, ali nije čekala na njegovu dozvolu. Počastila je Džeka širokim osmehom i odskakutala u ugao. Tri seljaka izmenjala su iznenađene poglede. Zaključio je da su bili zapanjeni njegovim velikodušnim gestom.

„Vidite! Znao sam da ima dobro srce samuraja“, prošaptao je Sora Kuniju, koji je zevao od čuda.

„Mogao je da ga dà i nama“, promrmljao je dečak.

Džek se pravio da ne čuje njihov razgovor. Razmišljao je. Seljaci su mu iskreno pristupili. Podelili su poslednje ostatke hrane s njim, vođeni slabašnom nadom da će im pomoći. Kao samuraj odan bušidu, osećao se obaveznim da odgovori na njihovo gostoprinstvo tako što će ozbiljno razmotriti njihov predlog.

Lako će izaći na kraj s nekoliko lopova. Štaviše, usred zime, bez novca i zaliha, neće daleko stići na putu za Nagasaki. Mora povratiti snagu. Selo bi bilo dobro mesto za to. S druge strane, odluka da prekine putovanje i da se duže zadrži na istom mestu suočila bi ga s novim rizicima. Šogunovi samuraji mogli bi mu ući u trag. Ni Kazuki i njegova družina sigurno nisu daleko.

„Krenuo sam na hodočašće“, objasnio je Džek. „Ne mogu dugo da se zadržim u vašem selu.“

„To nam odgovara!“, odgovorio je Toge. Nada je oživila u njemu. „Mesec dana je sve što nam je potrebno... ostani do sledećeg mladog meseca.“

Džek je nastojao da o svemu dobro razmisli. Selo je daleko od puteva, stoga je malo verovatno da će ga neprijatelji u njemu otkriti. Ništa nije moglo da ga spreči da ga napusti čim se vreme popravi, a drumovi postanu prohodni.

„Šta nudite?“

Tri seljaka izmenjala su snebivljive poglede. Toge se nakašljao pre nego što je promrmljao: „Mi smo zemljoradnici. Plaćamo isključivo pirinčem. Dva obroka dnevno i smeštaj.“

Hitro je nastavio kad je video da se ronin koleba: „Tri obroka dnevno i zalihe za put.“

Sora se umešao u odsudnom trenutku: „Zašto ne bismo prvo otišli u naše selo? Tamo ćete nam saopštiti vašu odluku.“

Ponuda je bila veoma primamljiva. Džek je znao da bi bilo najpametnije da je odbije, ali ga je nužda nagonila da se lati posla. Nije znao da li sme da im otkrije ko je. Time će se kasnije pozabaviti. Ako loše prime istinu, lakše će pobeći iz zabačenog sela nego iz grada.

Osim toga, da li ima izbora? Ako ne prihvati ponudu seljaka, boriće se za opstanak u Okajami, neprijateljski raspoloženom mestu punom samuraja, koji će ga sigurno otkriti i prijaviti vlastima.

Okrenuo se prema seljacima i saopštio: „Prihvatam vaše gostoprimstvo.“

NEKO

Sora i Kunio oduševljeno su reagovali na njegov pristanak. Toge je bio znatno suzdržaniji. Džek je to pripisao nezgodnoj naravi.

„Polazimo u zoru“, reče Toge. Izvukao je veliku slamnatu prostirku ispod platforme. Smestio ju je pored Džeka, zajedno s gomilom slame.

Tri seljaka sklopčala su se pored suprotnog zida, da bi se zagrijali. Ostavili su čitavu platformu Džeku. Bio je samuraj. U hijerarhijski ustrojenom japanskom društvu podrazumevalo se da pripadniku ratničkog sloja pripada najbolje i najudobnije mesto za spavanje.

Oblikovao je slamu u slamaricu dok je devojčica u zadnjem delu prostorije čistila lonac u ledenoj vodi. Radila je bez gundanja. Nije joj zavideo na niskom društvenom položaju.

Pokrio je umorno telo pirinčanom prostirkom i navukao šešir preko lica. Tri seljaka razgovarala su šapatom. Bio je previše umoran da bi prisluškivao. Brzo je zaspao, s punim stomakom...

Naglo se probudio kad je osetio da mu neko skida šešir. Reagovao je instinktivno, zahvaljujući tajdžicu obuci. Šešir mu je pao na pod.